

הפתרון לקורונה אולי נמצא בתוך הצלחת

לצורך הניסוי נדרשים לפחות עשרים נסיינים, שיתכנסו יחד ויטעמו מגוון מאכלים בעלי ברכות שונות. בשלב הבא יבואו המלאכים * כל מה שלא ידעתם על 'סעודת אמנים' וסגולותיה, וגם: על האנרגיה החיובית שנוצרת באינטראקציה חברתית

אנשים בעולם כולו מחפשים מה ניתן לעשות כדי להתפטר מהנגיף שמשתק את העולם. מדענים עובדים מסביב לשעון למצוא חיסון. אחרים עובדים על תרופות לרפא את הווירוס, וישנם אלו שמנסים לעורר את תשומת לב הציבור ללבוש מסכות ולשמור על מרחק וכו'. אבל אולי גם אנחנו, אנשים רגילים מבית הכנסת, יכולים לתרום למאמץ המלחמתי.

'סעודת אמנים' או באנגלית Amen Party זוהי סעודה שבה מזמינים אנשים לומר 'אמן' על ברכות של סוגי אוכל שונים. מאחורי הרעיון עומדת סגולה לישועה עבור המברכים. ביתר פירוט, האמונה גורסת שאם אדם יברך על מאכל מסוים ☞ הדבר יביא לו את הישועה המבוקשת בתחום המתאים לסוג האוכל שמברך עליו.

"בורא פרי הגפן" ☞ אלו שרוצים ברכה לזיווג מברכים על יין, כי יין יוצר סביבו אחדות בין אנשים ומסמל שמחה, אהבה וכו'.

"בורא מיני מזונות" ☞ מי שזקוק לפרנסה יברך על פיסת עוגה, שהרי מטרת הפרנסה היא להביא מזון הביתה ולהאכיל את המשפחה.

"בורא פרי העץ" ☞ מי שזקוק לילדים יברך על פרי שגדל על עץ, בתקווה שזה יביא ברכה לפרי בטן.

"בורא פרי האדמה" ☞ מי שזקוק לבריאות יברך על ירק כלשהו שגדל על האדמה, כי גם האדם נוצר מהאדמה. היום יותר מאי פעם הרבה אנשים מאמינים, ובפרט טבעונים, שאכילת ירקות מרפאת את רוב המחלות.

"שהכל נהיה בדברו" ☞ אדם שזקוק לברכה אחרת יברך "שהכול נהיה בדברו". זו ברכה כללית שמברכים על דגים, בשר, מים וכו', והיא תביא ברכה לדבר שהוא נצרך לו.

לסעודה זו מכינים סוגי אוכל שונים, שכל אחד מהם מצריך ברכה שונה. מכינים יין, פירות, ירקות ושוקולד בשביל ברכת 'שהכול'.

מדוע הסעודה הזו נקרא סעודת 'אמנים'? כי כאשר אדם שזקוק לשידוך יברך על כוס יין 'בורא פרי הגפן', כולם יענו 'אמן' ויוסיפו לו ברכה אישית שה' יעזור שימצא את הזיווג הנכון.

ה"סוד" שבמסיבה

אבל בסעודה הזאת יש גם 'סוד' מסוים. לא מספיק שאחד יברך את הברכה וכולם יענו 'אמן' וילכו לאכול, אלא שואפים להגיע למאה עניות 'אמן' בסעודה אחת. כלומר, שיאמרו מאה ברכות באותה סעודה, וזה ייתן את ההזדמנות למאה עניות 'אמן'. לכן מזמינים לפחות עשרים אנשים לסעודה כדי שכל אחד יטעם מכל סוג מאכל שמצריך ברכה שונה, ואז חמש כפול עשרים יאמרו באותה סעודה מאה ברכות וכנגדם יהיו מאה עניות אמן, ודווקא המרשם הזה יביא את הישועה.

למה דווקא מאה?

חז"ל אומרים, "חייב אדם לברך מאה ברכות בכל יום שנאמר מה ה' אלוקיך שואל מעמך" (מנחות מג, ב) והכוונה שהמילה 'מה' קרובה לצליל של המילה 'מאה'.

אבל מהי באמת הסיבה שיש לצורך לברך מאה ברכות בכל יום?

המדרש מספר על דוד המלך שבזמנו הייתה מגיפה "שבכל יום היו מתים מישראל מאה אנשים. כיון שתיקנם [?] נתעצרה המגפה" (במדב"ר פרק יח). דוד המלך ראה שיש מגיפה שמתים ממנה מאה אנשים בכל יום והרגיש ברוח קדשו שצריך לתקן תיקון, שאדם יברך את הקב"ה מאה פעמים בכל יום וזה יעצור את המגיפה.

הלוחמים המכריעים

אבל יש דבר נעלה יותר מאשר לברך מאה ברכות בכל יום, וזה לענות 'אמן' על מאה ברכות של יהודי אחר, כמו שהגמרא אומרת: "רבי יוסי אומר: גדול העונה אמן יותר מן המברך" (ברכות נג, ב).

כמה שאמירת הברכה עצמה נעלית, הרי שהבעת ההסכמה, 'אמן', על ברכה של אדם אחר נעלית יותר מהברכה עצמה. הגמרא מדמה את זה לשדה קרב: בתחילת הקרב שולחים את החיילים הרגילים, אבל כדי להבטיח את הניצחון באים בעקבותיהם הגיבורים. דהיינו, אמירת הברכה עצמה דומה לחייל רגיל שמתחיל את הקרב, אבל מי שמבטיח את הניצחון הוא זה שעונה 'אמן'. בעניית 'אמן' כאילו מבטיחים שהברכה אכן תתקיים בפועל ממש.

ואם-כן, אולי זה מה שעלינו לעשות בימים אלו, כשאנו נלחמים בנגיף.

הרעיון של עניית 'אמן' על ברכה או תפילה מקורו בפרשת השבוע האזינו.

בתחילת הפרשה התורה אומרת "כי שם ה' אקרא הבו גודל לאלוקינו". אומר רש"י: "כשאקרא ואזכיר שם ה' אתם הבו גודל לאלוקינו וברכו את שמו" (האזינו לב, ג).

כשהחזן בבית הכנסת מזכיר את שם ה' כל הקהל עונה: "ברוך הוא וברוך שמו". הנהגה זו מיוסדת על הפסוק "כי שם ה' אקרא". כשאחד קורא את שם השם, אז על השומעים "הבו גודל לאלוקינו" [?] לשבח את שמו של הקב"ה. וכמו כן כשהחזן אומר "ברכו את ה' המבורך", כל הקהל עונה

"ברוך ה' המבורך לעולם ועד". מאותה סיבה אנו גם עונים 'אמן'.

"רבי יוסי אומר: מנין לעומדים בבית הכנסת ואומרים 'ברכו את ה' המבורך' שעונים אחרים 'ברוך ה' המבורך לעולם ועד'? שנאמר "כי שם ה' אקרא הבו גודל לאלוקינו" [?] ומנין שעונים 'אמן' אחר המברך? שנאמר "הבו גודל לאלוקינו" (ספרי דברים האזינו פיסקא ש"ו).

הרבי מסביר מדוע באמת ענית אמן (על פי הרמז הדרוש והסוד) חשובה יותר מאשר אמירת הברכה עצמה: זה שהאדם מברך את הקב"ה, אפילו כשהוא אומר מאה ברכות בכל יום, הרי הוא עדיין עסוק עם עצמו. הוא יכול לעמוד ולהתפלל כל היום, אבל הוא חושב רק על עצמו.

אבל כשהוא אומר את הברכה בקול רם הוא גורם ליהודי אחר, שייתכן שלא יודע לומר את הברכה, לענות 'אמן', ובזה הוא מזכה יהודי שני בברכה.

לדוגמה, כשאחד עושה קידוש וכולם עונים 'אמן' הרי זה נחשב כאילו כל אחד בירך 'בורא פרי הגפן'. זהו גם הרעיון של חזרת הש"ץ, שבכך שעונים 'אמן' על הברכות זה נחשב כאילו שאותו אדם התפלל בעצמו את תפילת העמידה. ולכן דווקא ענית 'אמן' על-ידי השני היא זו שגורמת שהברכה אכן תוריד את ההשפעה מן השמים (שיחות קודש תשל"ח ח"א ע' 477).

זה מה שקורה ב'סעודת אמנים'. יהודים באים יחד ומאחלים אחד לשני שהברכות שהזולת זקוק להן יתממשו, כלומר, האהבה והאחדות שיש באותה קבוצה היא זו שפועלת את הברכה.

יותר מהמלאך מיכאל

הרבי הקודם מספר שפעם ישבו חסידים בהתוועדות ובתוכם אדמו"ר הזקן. "בתוך הדברים עמד אחד החסידים שהיה ל"ע בעל יסורים באיזה מחלה אשר הרופאים לא מצאו לה מזור והתחיל לבכות ולבקש ברכה מאת המתוועדים שיברכוהו ברפו"ש". החסידים טענו שאין בכוחם לברך. בשביל

זה צריך ללכת לרבי. אבל אותו חסיד לא ויתר והפציר ובכה שיברכו אותו. ואז, לפתע, אדמו"ר הזקן השתיק את כולם ואמר בשם רבותיו הקדושים "שהתוועדות חסידית יכולה לפעול אף מה שאין ביכולתו של מלאך מיכאל לפעול".

והוא הסביר, שכמו שאבא שמח כשהוא רואה את ילדיו עוזרים ודואגים אחד לשני, והדבר גורם לו תענוג ורצון לתת להם הכול, כך גם כשאבינו שבשמים רואה שבניו יושבים יחד באחדות הוא מתמלא עונג ונחת רוח, והוא שמח לקיים את משאלותיהם (קובץ מכתבים תהלים ע' 198).

זה מה שעומד מאחורי 'סעודת אמנים'; כשיהודים מתאספים יחד ומאחלים טוב איש לרעהו, זה מעורר את רצונו של הקב"ה לברך אותם בכל טוב. היום, כאשר אנו פה יושבים יחד בתפילה (אף-על-פי שאין אוכל מפני סיבות שאינן תלויות בנו) עדיין, ה'ביחד' הזה בכוחו לפעול ישועות ולכן נברך ונתברך איש לרעהו בשנה טובה ומתוקה, גמר חתימה טובה, שנה של "פלאות אראנו", שנראה נפלאות בביאת משיח צדקנו תיכף ומיד ממש.